

Tro på kærligheden!

Da Dina dukkede op i Camilla Wandahls fantasi fulgte albinismen, forelskelserne og resten af *Et stykke af månen* med. I bogen spiller kærligheden og den første forelskelse en helt særlig rolle, for Camilla tror på, at den første forelskelse kan vare ved – også efter teenageårene.

Hvad handler *Et stykke af månen* om?

Et stykke af månen handler om kærlighed og venskab. Den handler om Dina, som er en helt normal 16-årig pige – altså lige bortset fra, at hun har albinisme. Det er en historie om den sommer, hvor Dinas venskab med sin bedste ven Michael måske er ved at blive til mere end *bare* venner, samtidig med at hun bliver helt vildt forelsket i den lækre Luke, og pludselig står hun altså over for at skulle vælge mellem bedstevennen og den lækre 3.g'er.

Hvorfor har du valgt, at Dina skulle have albinisme?

Albinismen var faktisk den allerførste idé, jeg fik til bogen. Hovedpersonen Dina dukkede op og med hendes personlighed også albinismen. Det var derfor ikke et reelt valg, jeg tog, at jeg ville skrive om en pige med albinisme. For der var ingen bog før Dina. Nogle gange slår en idé bare ned i mig, og det gjorde Dina denne gang.

Jeg kan huske, at jeg en gang for en del år siden så en kvinde i toget, hvor jeg tænkte, at hun måske kunne have albinisme. Om hun faktisk havde det, aner jeg ikke, men billedet blev åbenbart siddende.

Hvilke tanker har du gjort dig om at skrive en fortælling om den første forelskelse?

Jeg ELSKER at læse og skrive bøger og se film om den første forelskelse. Der er noget rent over det at være forelsket for første gang – man tror på kærligheden på en meget fin og ren måde. Jeg tror, det hænger sammen med, at både verden og kærligheden er helt ny, og derfor overvældes man fuldstændig af de kæmpestore følelser.

Jeg var selv væsentlig yngre end Dina, da jeg blev forelsket for første gang. Men faktisk var jeg selv 15 år, da jeg mødte ham, der også i dag er min kæreste. Det var meget klassisk: Vi mødtes til en fest, og jeg syntes, han var rigtig flot, og det endte med, at vi kyssede den aften. Måske er det derfor, jeg så godt kan lide at skrive om teenagekærligheden – fordi jeg selv tror på den. Jeg tror på, at den kan være vedvarende, og jeg er jo selv et eksempel på, at det ikke er alle teenagekæresten, der går fra hinanden.

Er der noget i bogen, du synes, der er blevet særligt vellykket?

Jeg har arbejdet rigtig meget med sproget og beskrivelserne i *Et stykke af månen*. Jeg har forsøgt at gøre naturen mere levende og besjæle omgivelserne. Det kan måske lyde lidt opstyltet, men jeg forsøgte at skrive kærligheden og de følelser, Dina har, sammen med naturen. Jeg kan virkelig godt lide at pusle med sproget på den måde.

Hvad vil du gerne have, at man skal tage med sig, når man har læst bogen?

En stor tro på kærligheden!